

vidner til det, der blev fremført af mig, og det stete da ogsaa af den Eine paa Begges Begne. Men den Førdring blev da stillet af den høitagtede Minister, at en Rigsdagsmand maatte komme med Beviser for, at der i det og det Tilfælde var handlet uoverensstemmende med de bestaaende Reglementer, ja endogsaa komme med Angivelse af, hvem det var, og saa først synes det, at der kunde gøres Noget for, hvad der i saa Henseende var blevet frembragt, og da — men kun da — ubtalte den høitærede Minister sin store Beredvillighed til at tage sig af Sagen. Her er atter en Opgave, som dog ikke nogen Rigsdagsmand skulde neblade sig til at løse, at være privat Angiver eller at være Vidne for det enkelte Tilfælde, om hvis Rigtighed han iøvrigt i Forveien er overbevist. Denne Behandling kunde imidlertid meget godt have endt denne Sag, eftersom Sessionen var saa langt fremrykket, dersom der ikke var søiet et lille Slutningsstykke til. Der blev nemlig fremlagt paa Thingets Bord til almindelig Kundskab for d'Herrers Medlemmer af Thinget nogle Meddelelser, som af den høitagtede Minister bleve betegnede som paalidelige Oplysninger om „det enkelte Tilfælde, der var frembraget af ærede Medlemmer,“ saaledes udtryktes det, og det vil findes paa de paagjældende Stæder i Tidenden. Disse „paalidelige“ Oplysninger grundede sig imidlertid, som det vil fremgaae af Actstykkerne, atter paa Bladsreferater, og hvor paalidelige disse end i mange Tilfælde — det skal jeg meget villigt indrømme — kunne være af vore Forhandlinger — efter Omstændighederne i det Hele taget — saa er det dog vist, at der ikke paa Referaterne kan bygges nogen begrundet Dom om, hvad der her foregaaer, og da nu disse „paalidelige“ Oplysninger gik ud paa, at vedkommende Rigsdagsmand ikke skulde have sagt den hele Sandhed, hvilket jo, forklaret i almindelig Forstand, vil sige, at han ikke har faret med Sandhed, som saaledes de vedkommende Rigsdagsmænd, der med velberaad Hu, velbegrundet, og med Die for Sagens Alvor, havde frembraget Sagen, baade udadtil og forsaavidt ogsaa ligeoverfor de øvrige Medlemmer af Thinget til at staae, den Eine som den, der har ført Løs og ubevillig Tale, den Anden som den, der ikke

har faret med Sandhed. Hvor ubehageligt dette end kunde have været for de vedkommende Rigsdagsmænd, kunde man dog let have sat det Personlige tilside, naar man maatte finde det rigtigt at bortsee fra det Uhelbige for Rigsdagen, for dette Thing — jeg kunde tilføie for den Side af Salen, hvortil de 2 ærede Medlemmer høre, som jeg har hentydet til, ligesom ogsaa jeg selv — i at Eligt kunde paadattes dem, hvorved Rigsdagens Værdighed kunde ansees noget krænket; thi godt er det ikke, at man fører Løs og ubevillig Tale om alvorlige Ting her i Salen. Men lad det nu gaae, at man kunde have overseet det Personlige ved Sagen; hvorledes stillede da selve Sagen sig saa? De indledende Udtalelser om Sagen ved den af mig omtalte Behandling gik ud paa Spørgsmaalet i dets rene Almindelighed. Der var ikke eet Udtryk i mine Udtalelser dengang, som tydede paa noget Andet, og det andet ærede Medlem her i Salen forvarede sig ligeledes bestemt imod, at det skulde være et enkelt bestemt Tilfælde, han havde peget paa; men ikke bestomindre endte Sagen saaledes, som om det var et enkelt Mændighedsmisbrug, der var gjort Motion om i Rigsdagen, og det omtaltes ogsaa af den høitærede Krigsminister, at det var „dette“ enkelte Tilfælde, som ærede Medlemmer — altsaa ogsaa jeg — „havde frembraget.“ Sagen blev altsaa fremsat, som om den kun gjaldt dette enkelte Tilfælde, og det blev oplyst, at dette var en Corporal med en Ladestof. Denne Bending turde vi ikke lade Sagen faae og dermed lade den være endt, og vi ansaae det derfor for nødvendigt, hvad vi tidligere havde troet at kunne undlade, at gjøre nok et Skridt. I disse Omstændigheder ligger Foranledningen til vor Forespørgsel. — Der er Ingen af Forespørgerne — det tør jeg dristigt paastaae — der har næret den ringeste Tvivl om, at den høitærede Krigsminister vilde unde Soldaten en passende Behandling. Ingen af Forespørgerne vil være i Tvivl om, at dersom den høitærede Minister i det Hele havde deelt den Opfattelse, vi her ønske at gjøre gjældende, vilde han have truffet de energiske Foranstaltninger, som han med sin Energi og redelige Villie til at fremme alle de Anliggender, som